

Gosciny Sempé

Malý Mikuláš a nový školský rok

Malý Mikuláš a nový školský rok

Malý Mikuláš a nový školský rok
Pôvodný názov: La rentrée du Petit Nicolas
© 2013 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Preklad © Beáta Panáková 2023
Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2023

ISBN 978-80-566-5995-3

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš a nový školský rok

slovar

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy.
Učiteľkin miláčik,
my ho neznášame.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má písťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama

Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje
na všetkom, čo poviem.

Učiteľka

Je náramne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Bujón

To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

Obsah

Čoskoro sa začne škola	9
Nepremožiteľní.....	17
Školská jedáleň.....	25
Milé a krásne spomienky.....	33
Kazimírov dom.....	41
Ospravedlnenky	49
(1611 – 1673)	57
Roztomilý zajačik.....	63
Lotarove narodeniny	71
Konečne ho máme!.....	79
Doučovanie.....	87
Nová učiteľka.....	95
Lotar sa sťahuje.....	103
Nová hra.....	113
Cukrík.....	121
Nemuseli sme sa hanbiť.....	129
Biografia a Bibliografia	134

Čoskoro sa začne škola

Mama povedala, že zajtra musíme ísť nakúpiť veci do školy.

„Aké veci?“ opýtal sa ocko.

„Všelijaké,“ odvetila mama. „Například novú školskú tašku, peračník a aj topánky.“

„Zasa topánky?“ vykrikol ocko. „To je neskutočné! Hádám ich len neje!“

„To nie, ale je stravu, z ktorej rastie,“ vysvetľovala mama. „A keď rastie, rastú mu aj nohy.“

Na druhý deň sme išli s mamou na nákupy. Kvôli topánkam sme sa trošku poharkali, lebo ja som chcel tenisky, no mama vyhlásila, že mi kúpi solídne kožené topánky, a keď sa mi nepáči, hneď ideme domov a ocko bude mrzutý.

Predavač v obchode bol veľmi milý, dal mi vyskúšať kopol topánok a pri každých mame vysvetľoval, aké sú fantastické, lenže mama sa nevedela rozhodnúť. Nakoniec sa jej zapáčili jedny hnedé topánky, opýtala sa ma, či sú mi dobré, a ja som prisvedčil, aby sa predavač neurazil, hoci ma trochu tlačili.

Potom mi mama kúpila úžasnú školskú tašku. S taškami je náramná zábava, cestou zo školy sa dajú vynikajúco hádzať kamošom pod nohy, aby sa na nich potkli. Už sa neviem dočkať, že sa znova stretne v škole. A potom mi ešte mama kúpila peračník, ktorý sa podobal na puzdro revolvera, no namiesto revolvera bolo vnútri strúhadlo na ceruzky v tvare lietadla, guma, čo vyzerala ako myš, ceruzka ako pišťalka a hĺba ďalších vecí, čo vyzerali ako iné veci, aj s tými bude v škole náramná psina.

Keď ocko večer videl, čo všetko mi mama nakúpila, povedal, že dúfa, že si na svoje veci budem dávať dobrý pozor, a ja som

mu to slúbil. Fakt si vždy dávam pozor na svoje veci, lenže ešte pred večerou sa mi polámalo strúhadlo na ceruzky, s ktorým som bombardoval myš, ocko sa rozčúlil, povedal, že odkedy sme sa vrátili z dovolenky, nedá sa so mnou vydržať, vraj už aby sa mi konečne začala tá škola.

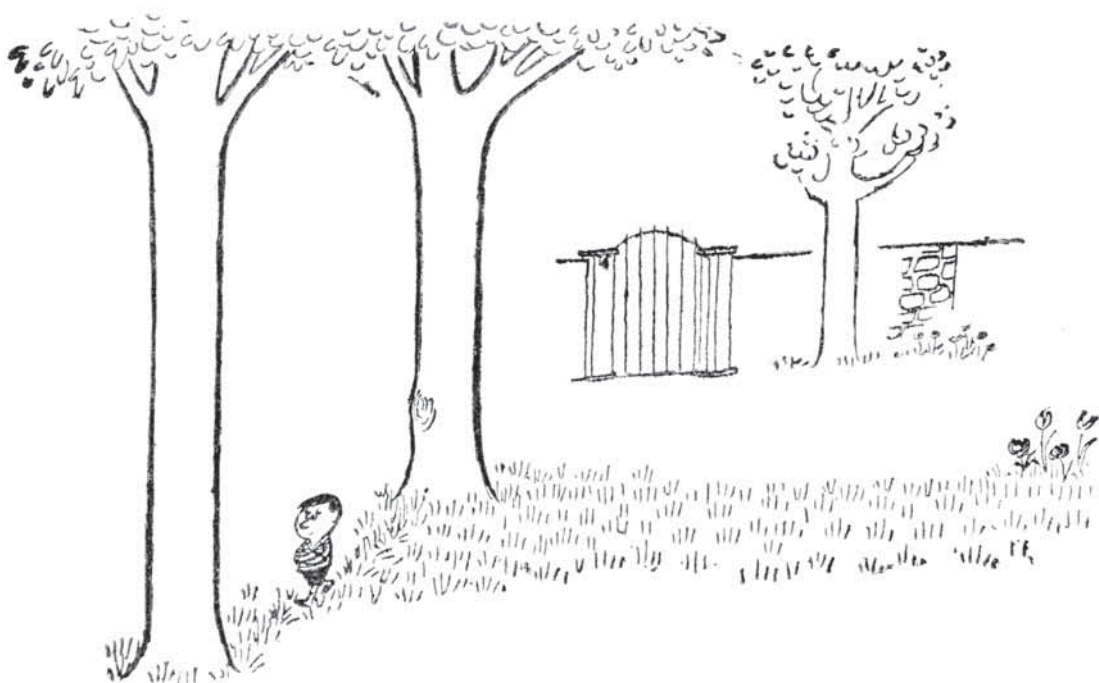
Musím povedať, že školský rok sa začne čoskoro, lenže s ockom a mamou sme sa z prázdnin vrátili už dávno.

Boli to skvelé prázdniny, mali sme sa vynikajúco. Boli sme pri mori a ja som robil úžasné veci: plával som strašne ďaleko od brehu a potom som na pláži vyhral súťaž, získal som dva obrázkové časopisy a vlajočku. A k tomu som sa ešte perfektne opálil na slnku, čo mi veľmi pristane.

Po návrate domov by som, samozrejme, rád ukázal kamošom bronz, lenže pred začiatkom školského roka sú všetci kamoši ako na potvoru preč. Ani Aurel, ktorý býva najbližšie – je to môj najlepší kamoš, tučko,

čo sa v jednom kuse nappháva – nebol doma. Aurel chodí každý rok s rodičmi k strýkovi, ktorý je mäsiarom v Auvergne. Odchádzajú na dovolenku veľmi neskoro, lebo aby mohli ísť k strýkovi, musia počkať, kým sa ten strýko vráti zo svojej dovolenky na Azúrovom pobreží.

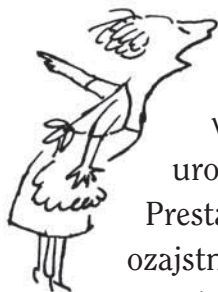

Keď ma uvidel pán Kompani, ktorý má obchod na našej ulici, povedal, že vyzerám krásne, vraj sa podobám na vydarený medovníček, dal mi hrozienu a olivu, lenže to sa nedá porovnať s kamošmi.

Je to fakt hlúpe, keď to nikto nevidí, tak sa ani neoplatí byť opálený, mal som strašne zlú náladu, ocko hundral, že hádam nezačnem s tým istým cirkusom ako každý rok, lebo on to až do konca prázdnin nemieni znášať.

„Kým sa začne škola, budem celkom biely!“ lamentoval som.

„Si ako posadnutý!“ vykrikoval ocko. „Odkedy sme sa vrátili z dovolenky, nemáš v hlave nič iné, len opálenie! Počuj, Mikuláš, vieš, čo urob? Choď na slniečko do záhradky a poopaľuj sa. Prestaneš mi aspoň píliť uši a do školy pôjdeš ako najzajstný Tarzan.“

Išiel som teda do záhrady, lenže to vôbec nebolo ako na pláži, najmä preto, lebo bolo zamračené.

Vtom na mňa zavolala mama.

„Mikuláš! Prečo vylihuješ v tráve? Nevidíš, že začína pršať?“

Ešte dodala, že sa z toho decka zblázni. Vrátil som sa teda dnu, ocko, ktorý práve čítal noviny, na mňa pozrel a prehodil, že som sa krásne opálil a teraz nech sa idem osušiť, lebo mám mokré vlasy.

„To nie je pravda!“ vrieskal som. „Už vôbec nie som opálený! Chcem ísť znova na pláž!“

„Mikuláš!“ okríkol ma ocko. „Láska-vo sa správaj slušne a netáraj hlúposti! Inak pôjdeš do svojej izby bez večere! Rozumieš?“

Nato som sa rozplakal, povedal som, že je to nespravodlivé, odídem z domu a pôjdem na pláž aj sám, a že je lepšie umrieť ako byť takýto biely, a mama pribehla z kuchyne a vyhlásila, že má za celý deň dosť toho kriku, a ak je toto

výsledok dovolenky, tak na budúci rok radšej zostane doma, a nech si s ockom ideme na dovolenku, kam chceme, ona o ňu nestojí.

„Ale veď ty si chcela, aby sme aj tento rok išli k moru,“ pripomenul ocko. „A ja za to nemôžem, že tvoj syn má vrtochy a že je doma neznesiteľný!“

„Ocko mi povedal, že keď pôjdem do záhrady, budem ako Tarzan,“ ozval som sa, „ale ja som biely ako cmar!“

Nato sa mama rozosmiala, povedala, že podľa nej som ako čokoláda a že som jej zlatý Tarzanko a že v škole budem určite zo všetkých najkrajšie opálený. Potom ma poslala, aby som sa šiel hrať do svojej izby a vraj ma zavolá na večeru.

Pri stole som mienil trucovať a nerozprávať sa s ockom, ale on robil na mňa také grimasy, že som sa rozosmial a zas bolo fajn. Mama upiekla jablkový koláč. A na druhý deň nám potom pán Kompani povedal, že dnes sa majú vrátiť z dovolenky Habadejovci. To sú naši susedia, ktorí bývajú vo vedľajšom dome a majú dcéru, čo sa volá Mária-Hedviga, je rovnako stará ako ja, má žlté vlasy a krásne modré oči.

Bolo mi ľúto, škoda, že Mária-Hedviga ma nevidela takého krásne opáleného, ale ockovi som sa nezdôveril, upozornil ma totiž, že keď pred ním ešte raz spomeniem opálenie, stane sa niečo strašné.

Svietilo slniečko, a tak som sa uvelebil v záhrade, z času na čas som odbehol do kúpeľne pozrieť sa do zrkadla. Slnko ma však vôbec nechytalo. Skúsím to ešte raz, a keď zostanem takýto biely, pôjdem sa porozprávať s ockom.

Práve som znova vyšiel do záhrady, keď pred domom pána Habadeja zastalo jeho auto s kopou batožiny na streche.

Z auta hneď vystúpila Mária-Hedviga, a keď ma uvidela, zakývala mi.

A ja som celý očervenel.

